



DOOR GERARD VAN DUINEN



Francisco Fiorentino

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

Titel: Malena

Muziek: Lucio Demare

Tekst: Homero Manzi

Opname: Francisco Fiorentino met het orkest van Aníbal Troilo (8 januari 1942)

- 00:00 Het lijkt alsof de piano uit de mist komt binnendrijven... Dit is de eerste opname van Malena - een tango uit de top tien van bekendste tango's aller tijden. De componist zelf - Lucio Demare - nam het stuk pas twee weken later op.
- 00:16 Daar komt het orkest. Het speelt het tussenzinnetje dat zo typerend is voor deze compositie. Rijk en vol, romig bijna.
- 00:23 En dit is weer de zo herkenbare beginmelodie, nu lekker staccato gespeeld. Eigenlijk een behoorlijk houderige melodie, die toch wereldwijd een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefent op (amateur)zangers. Het is echt niet eenvoudig om deze noten enige elegantie te geven. Troilo lost het op door de strijkers een mooie tegenmelodie te laten spelen.
- 00:39 Het tweede deel van de tango is in majeure: opener en vrolijker dan het eerste deel. De melodie is 'verhalender' dan we in tango gewend zijn. Niet die knarsende spanning tussen melodie en akkoorden, maar een geruststellende harmonie van Hollywoodachtige proporties. Pas bij de afronding van dit deel verpakken de muzikanten de melodie in wat scherpe accenten en articulaties, en geeft de piano wat ritmische tegendraadsheid.
- 01:06 Francisco Fiorentino zet in als een engel, absoluut hemels. Bijna zalvend is zijn dictie. De tweede regel pakt hij steviger, maar wat schitterend smeert hij de tekst uit. Sommige woorden benadrukt hij, over andere scheert hij heen. Maar hoe snel hij ook gaat, elke lettergreep is verstaanbaar, elke wending in de melodie is onweerstaanbaar. Hoe meelevend hij de laatste zin van het couplet zingt: "Malena tiene pena de bandoneon".
- 01:47 Hier in het tweede deel zingt hij mogelijk nog breder, nog lyrischer. Maar tegelijkertijd licht en zonder een moment van valse dramatiek. Het is warm, maar tegelijkertijd *cool*. De strijkers spelen op de achtergrond een schitterende tegenmelodie die bijna een onderdeel van de compositie geworden is. Aníbal Troilo koos niet alleen de beste muzikanten maar ook de beste arrangeurs voor zijn orkest. Aan het eind van het deel neemt het orkest steeds meer gas terug, zodat Fiorentino intiem kan afsluiten.
- 02:15 Maar ook om de bandoneonsolo van Troilo ruimte te geven. In het hoogste register van het instrument imiteert hij de engelachtige tenor van Fiorentino. Geen krachtpatserij, maar een prachtige variatie op de melodie. Deze manier van fraseren - vrij over de maat heen spelen - is het handelsmerk van Troilo, en niemand die hem daarin overtreft.
- 02:30 De zanger pakt het stuk weer op en vertelt verder over het harde leven van Malena. Waar vrijwel elke opname in de laatste regels naar een climax werkt doet Fiorentino het omgekeerde. De laatste zin "Malena zingt de tango met een gebroken stem, Malena heeft de smart van de bandoneon" zingt hij bijna binnensmonds. Zo intiem dat de pijn van Malena voelbaar wordt. De eerste opname van een klassieke tango, en voor mij nog steeds de beste. ■